

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Sampu

Ang Tatluhang Alyansa ng Roma: Pagbubunyag ng Kahalagahang Propetiko ng mga Trompeta sa Aklat ng Pahayag

Jeff Pippenger
2024-03-01

Ang Islam ng unang at ikalawang Aba sa kabanata siyam ng Apocalipsis ay kumakatawan sa hatol na iginawad laban sa Roma. Tinawag ni William Miller ang mga trumpeta na “ang mga natatanging hatol” na iginawad laban sa Roma, subalit hindi nakita ni Miller ang Makabagong Roma bilang ang tatluhang alyansa na umaakay sa sanlibutan tungo sa Armagedon. Kinilala ni Uriah Smith na ang mga trumpeta ay kumakatawan sa paghatol ng Diyos laban sa Roma, at na ang ikalima at ikaanim na trumpeta (unang at ikalawang Aba) ay mga hatol laban sa Simbahang Katolika.

"Para sa pagpapaliwanag hinggil sa pakakak na ito, muli tayong sasangguni sa mga sinulat ni Ginoong Keith. Matapat na sinasabi ng manunulat na ito: 'Halos walang ganoong pagkakaisa sa mga tagapagpaliwanag hinggil sa alinmang ibang bahagi ng Apocalipsis gaya ng tungkol sa paglalapat ng ikalima at ikaanim na pakakak, o ng una at ikalawang "sa aba", sa mga Saracen at mga Turko. Napakaliwanag nito na halos hindi na maipagkamali. Sa halip na isang talata o dalawa na tumutukoy sa bawat isa, ang buong ika-siyam na kabanata ng Apocalipsis, sa magkapantay na bahagi, ay nakalaan sa paglalarawan ng kapwa.'"

"Ang Imperyong Romano ay bumagsak, gaya ng pagbangon nito, sa pamamagitan ng pananakop; ngunit ang mga Saracen at ang mga Turko ang naging mga kasangkapan na, sa pamamagitan ng mga ito, ang isang huwad na relihiyon ay naging hagupit sa isang tumalikod na iglesia; kaya nga, sa halip na ang ikalima at ikaanim na pakakak, gaya ng mga nauna, ay tawagin lamang sa pangalang iyon, tinawag silang mga 'aba'." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Ang hindi kinilala nina Miller at Smith hinggil sa mga trompeta bilang paghatol ng Diyos sa Roma ay na ang mga hatol na iyon ay idinulot ng sapolitang pagpapatupad ng pagsamba sa araw. Noong taong 321, ipinag-utos ni Constantino ang unang batas sa Linggo, at pagkalipas ng siyam na taon, inilipat niya ang kabisera mula sa lungsod ng Roma tungo sa lungsod ng Constantinople, sa gayo'y sinimulan ang proseso ng pagkawatak-watak ng Imperyong Romano. Sa kabanata labing-isa ng Daniel, ang paganong Roma ay maghahari nang kataas-taasan sa loob ng isang “panahon,” na kumakatawan sa tatlong daan at animnapung taon, mula sa Labanan sa Actium, noong taong 31 BC, hanggang sa taong 330, nang hatiin ni Constantino ang kaharian sa Kanluran at Silangan.

Papasok siya nang mapayapa maging sa pinakamatabang mga dako ng lalawigan; at gagawin niya ang hindi nagawa ng kaniyang mga magulang, ni ng mga magulang ng kaniyang mga magulang; ipamamahagi niya sa kanila ang dambong, ang samsam, at ang mga kayamanan: oo, at magbabalak siya ng kaniyang mga pakana laban sa mga katibayan, hanggang sa isang panahon. Daniel 11:24.

Sa loob ng tatlong daan at animnapung taon na iyon, ang Imperyong Romano ay, sa katuturan, hindi matatalo, ngunit nang inilipat ang kabisera sa Silangan, ang kakayahang pamahalaan ang gayong napakalaking imperyo ay hindi na naging maaari. Sinikap ni Constantino na panatilihin ang pamamahala sa pamamagitan ng paghahati ng kaharian sa kaniyang tatlong anak na lalaki, ngunit lalo lamang nitong pinalala ang pagguho ng dating imperyo.

Nang ang kapapahan ay umupo sa trono ng daigdig noong taong 538, ipinasa sa ikatlong Konseho ng Orleans ang isang batas ukol sa Linggo. Sa gayon, noong taong 606, sinimulan ni Mohammed ang kaniyang propetikong ministeryo, at sa paraang simboliko ay kumatawan sa trumpeta na magiging yaong tinutukoy ng mga mananalaysay bilang "isang hagupit ng isang murtad na simbahan." Ang kasaysayan ng unang at ikalawang sa aba, na nagsimula sa ministeryo ni Mohammed noong taong 606, ay nagwakas noong Oktubre 22, 1844, nang tumunog ang ikapitong trumpeta.

Nakalipas na ang ikalawang sa aba; at, narito, ang ikatlong sa aba ay dumarating agad. At humihip ang ikapitong anghel; at may mga malalakas na tinig sa langit, na nagsasabi, Ang mga kaharian ng sanlibutang ito ay naging mga kaharian ng ating Panginoon, at ng kaniyang Cristo; at siya'y maghahari magpakailan-kailanman. Apocalipsis 11:14, 15.

Sa kasaysayan ng unang dalawang Kapahamakan, nasakop ang Constantinople, ang kabisera ng silangang Roma, noong 1453, at ang Roma ng papa sa kanluran ay binigyan ng sugat na nakamamatay noong 1798. Ang "hagupit ng tumalikod na Iglesia" ang nagpabagsak sa kapwa sibil at relihiyosong Roma. Ang tatluhan unyon ng Makabagong Roma ay maisasakatuparan sa nalalapit na batas sa Araw ng Linggo sa Estados Unidos.

“Ang mga Protestante ng Estados Unidos ang mangunguna sa pag-uunat ng kanilang mga kamay sa ibayo ng malawak na agwat upang dakmain ang kamay ng Espiritismo; aabot sila sa ibayo ng kalaliman upang makipagkapit-kamay sa kapangyarihan ng Roma; at sa ilalim ng impluwensiya ng tatluhan pagkakaisang ito, ang bansang ito ay susunod sa mga yapak ng Roma sa pagyurak sa mga karapatan ng budhi.” Ang Dakilang Tunggalian, 588.

Sa panahong iyon, ang Islam ng Ikatlong Sa Aba ay isasakatuparan ang hatol ng Diyos laban sa Makabagong Roma dahil sa pagpapatupad nito ng pagsamba sa Linggo, gaya ng ginawa Niya sa paganong Roma at sa Roma ng Papado. Sa paganong Roma, ginamit Niya ang unang apat na pakakak upang wakasan ang pamamahalang Romano sa kabisera ng Kanlurang Roma pagsapit ng taong 476, sapagkat matapos ang taong 476 ay wala nang pinuno ng lungsod na may dugong Romano. Pagsapit ng 1453, winakasan ng ikalimang pakakak ng Islam ang pamamahalang Romano sa Silangang Roma. Pagsapit ng 1798, ang pamamahala ng Papado sa dating sampung-bahaging paghahati ng mga bansa ng Europa ay winakasan sa kasaysayan ng ikaanim na pakakak ng Islam. Ang pagbagsak ng kahariang sibil ng Roma, kapwa sa kanluran at silangan, at ng kahariang panrelihiyon ng Roma ay naganap kasunod ng pagpapatupad ng paganong pagsamba sa araw.

"Ang sambayanan ng Estados Unidos ay naging isang kinilingang bayan; ngunit kapag nililimitahan nila ang kalayaan sa relihiyon, isinusuko ang Protestantismo, at nagbibigay ng

pagtangkilik sa papismo, mapupuno ang takal ng kanilang pagkakasala, at ang 'pambansang apostasya' ay itatala sa mga aklat ng langit. Ang magiging bunga ng apostasyang ito ay pambansang pagkawasak." *Review and Herald*, Mayo 2, 1893.

Ang tatluhang paglalapat ng propesiya ay nagtatakda ng katangian ng pangwakas na katuparan ng propesiya, batay sa mga katangian ng unang dalawang katuparan. Noong Setyembre 11, 2001, dumating sa kasaysayan ang ikatlong "Sa Aba." Una itong dumating noong Oktubre 22, 1844, sapagkat ang ikatlong "Sa Aba" ay ang ikapitong pakakak, at ang pakakak na iyon ay nagsimulang tumunog sa panahong iyon. Ngunit, gaya ng sinaunang Israel, pinili ng makabagong Israel ang paghihimagsik at nagdulot ito ng isang panahon ng paglalagalag sa ilang sa halip na tapusin ang gawain. Kaya naantala ang panahon ng pagtatatak ng ikatlong anghel, hanggang sa ito ay muling nagsimula noong Setyembre 11, 2001.

Sa loob ng apatnapung taon, ang kawalan ng pananampalataya, ang pagbubulung-bulong, at ang paghihimagsik ay humadlang sa sinaunang Israel na makapasok sa lupain ng Canaan. Ang gayunding mga kasalanan ang nagpabalam sa pagpasok ng makabagong Israel sa makalangit na Canaan. Sa alinmang kaso, hindi ang mga pangako ng Diyos ang may pagkukulang. Ang kawalan ng pananampalataya, ang pagkamakamundo, ang kawalan ng pagkatalaga, at ang mga alitan sa hanay ng nagpapakilalang bayan ng Panginoon ang siyang nagpanatili sa atin sa daigdig na ito ng kasalanan at dalamhati sa napakaraming taon. *Selected Messages*, aklat 2, 69.

Hindi nagbabago ang Diyos, at Siya'y humahatol ayon sa liwanag na abot sa kanila. Ang Makabagong Israel ay nagkaroon ng higit na liwanag na abot sa kanila kaysa sa Sinaunang Israel, at ipinaalam sa atin na "ang gayon ding mga kasalanan ang nagpabalam sa pagpasok ng Makabagong Israel sa makalangit na Canaan." Kung ang Makabagong Israel ay pananagutin lamang sa liwanag na pananagutan ng Sinaunang Israel, sapat na sana iyon, ngunit mayroon silang higit pang liwanag. Kaya, kung ang "gayon ding mga kasalanan" ang naging sanhi upang ang "Sinaunang Israel" ay magpalabuy-laboy sa "ilang" sa loob ng "apatnapung taon," kung gayon hindi lamang na ang Makabagong Israel ay itinaon sa "ilang" sa "paghihimagsik ng 1863," kundi tiyak din ang kanilang kapalarang mamatay doon. Ang kanilang mga "kasalanan" ang nagpabalam sa gawain ng ikatlong anghel hanggang ngayon.

Wika ng anghel, "Ang ikatlong anghel ay binibigkis, o tinatatakan, sila sa mga bugkos para sa makalangit na kamalig." Ang munting pangkat na ito ay wari'y lupaypay sa mga alalahanin, na para bang sila'y nakaraan sa matitinding pagsubok at pakikibaka. At wari'y kakasikat pa lamang ang araw mula sa likod ng isang ulap at suminag sa kanilang mga mukha, anupa't nag-anyong matagumpay sila, na wari'y malapit na nilang makamit ang kanilang mga tagumpay. *Early Writings*, 88.

Ang gayunding mga kasalanan na nagtaboy sa sinaunang Israel upang mamatay sa ilang ay siyang nagpabalam sa gawain ng ikatlong anghel na dumating noong Oktubre 22, 1844.

Pagkabukas ni Jesus ng pinto ng Kabanal-banatang Dako, nakita ang liwanag ng Sabat, at sinubok ang bayan ng Diyos, gaya ng sinubok noong una ang mga anak ng Israel, upang makita kung kanilang iingatan ang kautusan ng Diyos. Nakita ko ang ikatlong anghel na

nakaturo paitaas, na ipinakikita sa mga nadismaya ang daan patungo sa Kabanal-banalang Dako ng makalangit na santuwaryo. Sa kanilang pagpasok sa Kabanal-banalang Dako sa pamamagitan ng pananampalataya, nasusumpungan nila si Jesus, at muling sumisibol ang pag-asa at kagalakan. Nakita ko silang lumilingon, sinusuri ang nakaraan, mula sa pagpapahayag ng ikalawang pagparito ni Jesus, sa buong daloy ng kanilang karanasan, hanggang sa paglipas ng takdang panahon noong 1844. Nakikita nilang naipaliwanag ang kanilang pagkadismaya, at muling binubuhay sila ng kagalakan at katiyakan. Pinagliwanagan ng ikatlong anghel ang nakaraan, ang kasalukuyan, at ang hinaharap, at nalalaman nilang tunay ngang inakay sila ng Diyos sa pamamagitan ng Kaniyang mahiwagang pamamatnubay. *Early Writings*, 254.

Ang ikatlong anghel ang anghel na nagseselyo, at siya'y dumating noong ika-22 ng Oktubre, 1844, ngunit ang kanyang gawain ay naantala dahil sa gayong mga kasalanang naging sanhi ng pagkamatay ng sinaunang Israel sa ilang. Ang pagkaantalang idinulot ng paghihimagsik noong 1863 ay isang pagkaantala sa gawain ng ikatlong anghel, at kaya't ang pagseselyo ay nahadlangan at naantala nang mahigit sa sandaang taon.

"[Mga Bilang 32:6-15, sinipi.] Ang Panginoong Diyos ay isang mapanibughuing Diyos, gayunman, Siya'y matagal na nagbabata sa mga kasalanan at mga pagsalangsang ng Kanyang bayan sa salinlahing ito. Kung ang bayan ng Diyos ay lumakad sa Kanyang payo, ang gawa ng Diyos sana'y sumulong, ang mga mensahe ng katotohanan sana'y naiparating na sa lahat ng taong tumatahan sa ibabaw ng buong lupa. Kung ang bayan ng Diyos ay sumampalataya sa Kanya at naging mga tagatupad ng Kanyang salita, kung iningatan nila ang Kanyang mga utos, hindi sana dumating ang anghel na lumilipad sa kalangitan dala ang mensahe para sa apat na anghel na nakatakang pakawalan ang mga hangin upang umihip ang mga iyon sa lupa, na sumisigaw, Pigilan, pigilan ang apat na hangin upang huwag silang umihip sa lupa hanggang sa matatakan ko ang mga lingkod ng Diyos sa kanilang mga noo. Ngunit sapagkat ang mga tao ay masuwayin, hindi mapagpasalamat, di banal, gaya ng sinaunang Israel, ang panahon ay pinahahaba upang ang lahat ay makarinig ng huling mensahe ng kahabagan na ipinahahayag na may malakas na tinig. Ang gawa ng Panginoon ay nahadlangan, ang panahon ng pagtatatak ay naantala. Marami ang hindi pa nakarinig ng katotohanan. Ngunit bibigyan sila ng Panginoon ng pagkakataong makarinig at magbalik-loob, at ang dakilang gawa ng Diyos ay magpapatuloy." *Manuscript Releases*, tomo 15, 292.

Noong Setyembre 11, 2001, muling dumating ang ikatlong anghel, at muling nagsimula ang panahon ng pagtatatak na naantala mula pa noong paghihimagsik ng 1863. Ito ang pagdating ng Islam ng ikatlong "sa aba," na siya ring ikapitong pakakak na nagsasaad ng pasimula ng panahon ng pagtatatak. Nagsimula ang panahon ng pagtatatak sa pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844, nang magsimulang tumunog ang ikapitong pakakak, ngunit ang pakakak na iyon ay nahadlangan at naantala.

At ang anghel na aking nakita na nakatayo sa ibabaw ng dagat at sa ibabaw ng lupa ay itinaas ang kaniyang kamay tungo sa langit, at sumumpa sa Kanya na nabubuhay magpakailanman, na lumikha ng langit, at ng mga bagay na naroroon, at ng lupa, at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat, at ng mga bagay na naroroon, na hindi na magkakaroon pa ng panahon; ngunit sa mga

araw ng tinig ng ikapitong anghel, kapag pasisimulan na niya ang pag-ihip, ang hiwaga ng Diyos ay matatapos, gaya ng ipinahayag Niya sa Kanyang mga lingkod na mga propeta. Apocalipsis 10:5-7.

Ang “tinig” ng ikapitong anghel ay ang tinig ng anghel ng kabanata labing-walo ng Aklat ng Pahayag, na bumaba nang ibinagsak ang mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York.

At pagkatapos ng mga bagay na ito, nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian. At siya’y sumigaw nang makapangyarihan, na may malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at kulungan ng bawat maruming espiritu, at hawla ng bawat di-malinis at kasuklam-suklam na ibon. Sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid, at ang mga hari sa lupa ay nakiapid sa kaniya, at ang mga mangangalakal sa lupa ay nagyaman sa pamamagitan ng kasaganaan ng kaniyang mga kalayawan. Apocalipsis 18:1-3.

Ang “tinig” ng makapangyarihang anghel na bumababa ay nag-uutos sa mga anghel na pigilin ang apat na hangin, na inilalarawan bilang isang “galit na kabayo” na naghahangad na kumawala at maghatid ng kamatayan at pagkawasak sa daraanan nito.

“Ginaganap ng mga anghel ng Diyos ang Kaniyang ipinag-uutos, pinipigil nila ang mga hangin ng lupa, upang huwag umihip ang mga iyon sa lupa, ni sa dagat, ni sa alinmang punongkahoy, hanggang sa matatakan sa kanilang mga noo ang mga lingkod ng Diyos. Ang makapangyarihang anghel ay nakikitang umaakyat mula sa silangan (o sa pagsikat ng araw). Ang pinakamakapangyarihang anghel na ito ay may hawak sa kaniyang kamay ang tatak ng Diyos na buhay, yaong sa Kaniya lamang na makapagbibigay ng buhay, na makapag-uukit sa mga noo ng tanda o inskripsiyon ng mga pagkalooban ng walang kamatayan, ng buhay na walang hanggan. Ang tinig ng pinakamataas na anghel na ito ang may kapangyarihang utusan ang apat na anghel na pigilin ang apat na hangin hanggang maisagawa ang gawaing ito, at hanggang siya ang magbigay ng utos na pakawalan ang mga iyon.” Testimonies to Ministers, 445.

Ang anghel na nag-uutos sa apat na anghel na pigilin ang mga hangin ay ang anghel sa kabanata labing-walo ng Apocalipsis na sa pamamagitan ng Kaniyang kaluwalhatian ay naliwanagan ang lupa, at ang kaniyang "malakas na tinig" ay ang tinig ng ikapitong anghel.

At anong paglalarawan ang ibinigay sa Apocalipsis 7 para sa ating pagsasaalang-alang, kaaliwan, at pagpapalakas ng loob! Ang apat na anghel ay inatasang gumanap ng isang gawain sa ibabaw ng lupa. Ngunit ang Isa na tumubos sa sanlibutan sa pamamagitan ng pagbibigay ng Kanyang sarili bilang pantubos nito ay may ilang hinirang. Sino? Yaong mga tumutupad sa lahat ng mga utos ng Diyos at may pananampalataya ni Jesus.

Ang pansin ni Juan ay ibinaling sa isa pang tagpo: “At nakita ko ang isa pang anghel na umaahon mula sa silangan, na may tatak ng Diyos na buhay” (Apocalipsis 7:2). Sino ito? Ang Anghel ng Tipan. Siya ay nagmumula sa pagsikat ng araw. Siya ang Bukang-liwayway mula sa kaitaan. Siya ang Liwanag ng sanlibutan. “Sa Kanya ay may buhay; at ang buhay ay

siyang ilaw ng mga tao” (Juan 1:4). Ito ang inilarawan ni Isaias: “Sapagkat sa atin ay ipinanganak ang isang Bata, sa atin ay ibinigay ang isang Anak; at ang pamamahala ay mapapasa Kanyang balikat; at ang Kanyang pangalan ay tatawaging Kamangha-mangha, Tagapayo, Makapangyarihang Diyos, Walang-hanggang Ama, Prinsipe ng Kapayapaan” (Isaias 9:6). Siya’y sumigaw, bilang Isa na may kapangyarihan sa mga hukbo ng mga anghel sa langit, na sa kanila’y ipinagkaloob na saktan ang lupa at ang dagat, na nagsasabi, “Huwag ninyong saktan ang lupa, ni ang dagat, ni ang mga punong-kahoy, hanggang sa aming matatakan sa kanilang mga noo ang mga lingkod ng aming Diyos” (Apocalipsis 7:2, 3).

Narito ang pagka-Diyos at pagkatao na pinag-isa. Ibinigay ang utos sa apat na anghel na pigilin ang apat na hangin hanggang sa matanggap nila ang Kanyang panawagan. Basahin ang buong kabanata. Ang sigaw na “Huwag manakit” ay isinisigaw ng Tagapagpanumbalik, ang Manunubos.

Ang paghatol at poot ay pipigilin lamang sa maikling panahon hanggang sa matapos ang isang tiyak na gawain. Ang mensahe, ang huling mensahe ng babala at awa, ay naantala sa pagtupad ng tungkulin nito dahil sa makasariling pag-ibig sa salapi, makasariling pag-ibig sa kaghinhawahan, at sa kawalang-kahandaan ng tao na gampanan ang gawaing kailangang magawa. Ang anghel na magpapaliwanag sa lupa sa pamamagitan ng Kanyang kaluwalhatian ay naghintay ng mga kasangkapang pantao na sa pamamagitan nila ay makasisinag ang liwanag ng langit, at sa gayo’y sila’y nakikipagtulungan upang maihatid, sa banal at solemne nitong kahalagahan, ang mensaheng magtatakda ng kapalaran ng sanlibutan. Manuscript Releases, tomo 15, 222.

Ang ikatlong anghel, na si Cristo, ay siya ring anghel na nagtatatak na dumating noong Oktubre 22, 1844, ngunit dahil sa pagsuway ng bayan ng Diyos, naantala ang Kanyang gawain ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo hanggang Setyembre 11, 2001. Pagkatapos, ibinagsak ng Islam ng ikatlong “Aba” ang mga dakilang gusali ng New York, at nagsimula ang proseso ng pagtatatak. Sa pagkakataong iyon ang mga bansa ay naging “galit, ngunit pinigil.” Ang unang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo ay ang tinig na nag-uutos sa apat na anghel na pigilin, habang tinatatakan ang bayan ng Diyos.

Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, at noong Pebrero 26, 1993, ang Islam ng ikatlong Woe ay nagpasabog ng bombang-trak sa paradahang nasa ilalim ng lupa ng North Tower ng World Trade Center. Nagbunga ang pagsabog ng malubhang pinsala sa gusali, na ikinamatay ng anim na tao at ikinasugat ng mahigit isang libo pa. Bagaman hindi naipabagsak ng pag-atake ang mga tore, ito ay isang malaking akto ng terorismo sa lupain ng Estados Unidos at nagpahiwatig ng mga pangyayari noong Setyembre 11, 2001.

Ang panahon ng pagtatatakan ay nagsimula noong Setyembre 11, 2001, subalit kabilang dito ang isang paunang babala walong taon bago nito. Ang pag-atakeng Islamiko laban sa Israel noong Oktubre 7, 2023 ay isang paunang babala ng pagwawakas ng panahon ng pagtatatakan. Ang mga makahulugang katangian ng ikatlong sa aba ay naitatag kasama ng mga makahulugang katangian ng unang dalawang sa aba. Sa mga pambungad na talata ng ikasiyam na kabanata ng Apocalipsis, inilalarawan ang pagtatatakan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Isasaalang-alang natin ang paksang iyon sa susunod na artikulo.

Kung darating ang ganitong mga tagpo, ang gayong matitinding paghatol sa isang salaring sanlibutan, saan masusumpungan ang kanlungan para sa bayan ng Diyos? Paanong sila masisilungan hanggang sa lumipas ang poot? Nakikita ni Juan na ang mga elemento ng kalikasan—lindol, unos, at kaguluhang pampolitika—ay inilalarawang pinanghahawakan ng apat na anghel. Ang mga hangin na ito ay nasasailalim sa pagpigil hanggang sa ibigay ng Diyos ang salita na sila'y pakawalan. Doon nakasalalay ang kapanatagan ng iglesya ng Diyos. Ginaganap ng mga anghel ng Diyos ang Kaniyang utos, pinipigil ang mga hangin ng lupa, upang huwag humihip ang mga hangin sa lupa, ni sa dagat, ni sa alinmang punongkahoy, hanggang sa matatakan sa kanilang mga noo ang mga lingkod ng Diyos. Ang makapangyarihang anghel ay nakitang umaakyat mula sa silangan (o sa pagsikat ng araw). Ang pinakamapangyarihang anghel na ito ay may hawak sa kaniyang kamay ang selyo ng Diyos na buhay—ng Kaniya na Siya lamang ang makapagbibigay ng buhay, na makaiuukit ang tanda o inskripsiyon sa mga noo ng mga pagkakalooban ng kawalang-kamatayan, ng buhay na walang hanggan. Ang tinig ng pinakamataas na anghel na ito ang may kapamahalaang utusan ang apat na anghel na supilin ang apat na hangin hanggang sa maisakatuparan ang gawaing ito, at hanggang sa ibigay niya ang hudyat na pakawalan ang mga ito.

Yaong mga dumaraig sa sanlibutan, sa laman, at sa diyablo, ay silang mga kinalulugdan na tatanggap ng tatak ng Diyos na buhay. Yaong ang mga kamay ay hindi malinis, na ang mga puso ay hindi dalisay, ay hindi magkakaroon ng tatak ng Diyos na buhay. Yaong mga nagbabalak ng kasalanan at isinasagawa ito ay lalampasan. Tanging yaong mga, sa kanilang saloobin sa harap ng Diyos, ay tumitindig sa kalagayan ng mga nagsisisi at nagpapahayag ng kanilang mga kasalanan sa dakilang antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala, ang kikilalanin at tatatakan bilang karapat-dapat sa pag-iingat ng Diyos. Ang mga pangalan ng mga matatag na naghahangad at naghihintay at nagbabantay sa pagpapakita ng kanilang Tagapagligtas—na lalong taimtim at nananabik kaysa sa mga naghihintay ng umaga—ay mabibilang kasama ng mga tinatakan. Yaong mga, na bagaman tinataglwan ng lahat ng liwanag ng katotohanan ang kanilang mga kaluluwa, ay nararapat sanang magkaroon ng mga gawa na tumutugma sa kanilang ipinahahayag na pananampalataya; subalit nahahalina sila ng kasalanan, nagtatayo ng mga diyus-diyosan sa kanilang mga puso, dinudungisan ang kanilang mga kaluluwa sa harap ng Diyos, at nilalapastangan ang mga nakikipisan sa kanila sa kasalanan, ay mapapawi ang kanilang mga pangalan sa aklat ng buhay, at iiwan sa kadiliman ng hatinggabi, na walang langis sa kanilang mga sisidlan, kasama ang kanilang mga ilawan. 'Sa inyo na nangatatokot sa Aking pangalan ay sisikat ang Araw ng Katuwiran, na may kagalingan sa Kaniyang mga pakpak.'

"Ang pagtatatak na ito sa mga lingkod ng Diyos ay siya ring ipinakita kay Ezekiel sa pangitain. Si Juan man ay naging saksi rin sa lubhang nakagugulat na pahayag na ito. Nakita niya ang dagat at ang mga alon na humuhugong, at ang mga puso ng mga tao ay nanglulupaypay dahil sa takot. Namasdan niya ang lupa na nayayanig, at ang mga bundok na dinadala sa kalagitnaan ng dagat (na literal na nagaganap), ang tubig nito ay humuhugong at nag-aalimpuyo, at ang mga bundok ay nayayanig sa pag-alsa nito. Ipinakita sa kanya ang mga salot, mga peste,

taggutom, at kamatayan na isinasakatuparan ang kanilang kakila-kilabot na misyon."
Testimonies to Ministers, 445.